

Έλληνικές νίκες και ιταλικά σχόλια

ΤΗΣ ΠΟΛΥΤΙΜΗΣ ΜΟΡΦΑ-ΣΟΥΛΙΩΤΟΥ, ΦΙΛΟΛΟΓΟΥ-ΛΥΚΕΙΑΡΧΟΥ

Τό σχέδιο της ιταλικής εισβολής στην Ελλάδα ήταν δημιούργημα του Αντιστρατήγου **Βισκόντι Πράσκα**, ανώτατου διοικητή της Αλβανίας, ο οποίος είχε καταστρώσει σχέδιο, αλλά δεν είχε λάβει υπ' όψη του τον παράγοντα «ψυχική». Η φιλοπατρία, η αυτοθυσία, η πειθαρχία, η όρμητικότητα και η λόγχη έδωσαν τη νίκη στα ελληνικά όπλα και όχι στις υπέρτερες δυνάμεις του Μουσολίνι. Θα παρακολουθήσουμε μερικά από τα ιταλικά ανακοινωθέντα σχετικά με τον πόλεμο και την εξέλιξή του.

Εκείνο που προκαλεί εντύπωση είναι ο πανικός τον οποίο δημιούργησαν στα ιταλικά τμήματα αλλά και στους διοικητές τους οι ενέργειες της δικής μας αεροπορίας, δεδομένου του μικρού αριθμού των αεροπλάνων που διαθέταμε εν συγκρίσει μάλιστα προς την ισχυρότατη Ιταλική αεροπορία, για την οποία πρό ενός έτους ο Μουσολίνι βεβαίωνε ότι θα έσκιαζε τον ήλιο. Τα τρομοκρατημένα τηλεγραφήματα που άπυθναν οι Ιταλοί διοικητές της Αλβανίας προς τη Ρώμη δημιούργησαν εθνική υπερηφάνεια για τα κατορθώματα των ελαχίστων Ελλήνων αεροπόρων.

Στις 10 Νοεμβρίου αναλαμβάνει τη διοίκηση των Ιταλικών στρατιών στην Αλβανία ο **Ουμπλιάντο Σοντού** αντικαθιστώντας το Βισκόντι Πράσκα. Στέλνει λοιπόν διαταγή, όπου όμιλει «για το διαρκώς αυξανόμενο μεγαλείο της πατρίδος του» και ψάχνει για ένα σύνθημα (ανάλογο προς το σύνθημα «άερα» των Ελλήνων). «Πρέπει να δώσουμε στον Ελληνικό στρατό το σκληρό μάθημα του οποίου είναι άξιος. Πρέπει να του αποδείξουμε ότι **όσο και αν ο στρατός αυτός είναι γενναίος** πρέπει πολύ γρήγορα να υποταχθεί στη θέληση και τη δύναμη των στρατιών της φασιστικής Ιταλίας». Παράλληλα, ο νέος Ιταλός αρχιστράτηγος **Σοντού** δίνει τη διαταγή να ανασταλούν όλες οι επιθετικές επιχειρήσεις. Βλέπουμε δηλαδή ότι πριν τελειώσει η περίοδος της επιστρατεύσεως και της συγκροτήσεως των ελληνικών δυνάμεων οι Ιταλοί αναγκάστηκαν να ομολογήσουν την αποτυχία των σχεδίων τους.

Από την ημέρα εκείνη, ο Ελληνικός στρατός αναλάμβανε την πρωτοβουλία των επιχειρήσεων. Επωφελούμενοι οι Έλληνες της ανησυχίας που είχε εμπνεύσει στους Ιταλούς η ευστοχία του Ελληνικού πυροβολικού και η αποφασιστικότητα των ανδρών, διέταξε γενική πλέον ΕΠΙΘΕΣΗ στις 14 Νοεμβρίου τόσο στη Βορειοδυτική Μακεδονία όσο και στην Ήπειρο, μολοντί δεν είχε περατωθεί η επιστράτευση του ελληνικού στρατού. Ήθελε, όμως, να εκμεταλλευθεί την αποτυχία των σχεδίων των Ιταλών, τον αποδεκατισμό της μεραρχίας των Αλπινιστών «Τζούλια» και ήθελε να εκδηλώσει επιθετική δράση πριν μεταφέρουν στο μέτωπο οι Ιταλοί νέες μεγάλες δυνάμεις. Χρειάστηκε να διεξαγάγουν μάχες σώμα με σώμα και να εκδιώξουν τον εχθρό με τη λόγχη. Η ελληνική λόγχη προκάλεσε αληθινό πανικό στους Ιταλούς σε όλη τη διάρκεια του πολέμου. Οι τρεις ελληνικές μεραρχίες, οι οποίες είχαν απέναντί τους όχι μόνον ισχυρές οχυρωματικές θέσεις αλλά και σημαντικές εχθρικές δυνάμεις, χρησιμοποίησαν όλα ανεξαιρέτως τα τμήματά τους ακόμα και τις εφεδρείες τους.

Μέχρι τις 22 Νοεμβρίου δεν υπήρχε πλέον ούτε ένας Ιταλός επί του ελληνικού εδάφους.

Ο βοηθός του Ιταλού επιτελάρχη στρατηγός **Αρμελλίνι** γράφει στο πολεμικό του ημερολόγιο: «Η υπόθεση ότι θα μπορούσαμε να χάσουμε τον πόλεμο πρέπει να εξετάζεται όσο

προχωρεί ο καιρός, με περισσότερη σοβαρότητα. Είναι αυτή η καταραμένη Ελλάδα, η οποία σημειώνει την αρχή της επισπύσεως των γεγονότων. Ο φασισμός έσκαψε τον τάφο του. Το δυστύχημα είναι ότι παρσύρει μαζί του και το Έθνος... Το μέλλον παρουσιάζεται πολύ σκοτεινό».

Ο στρατηγός **Πρίκολο** συνοψίζει κατά τον καλύτερο τρόπο το όλο ιστορικό του μέχρι της στιγμής εκείνης Ελληνοϊταλικού πολέμου σε έκθεση που υπέβαλε στις 17 Ιανουαρίου 1941. Γράφει:

«Στις μέχρι τώρα διεξαχθείσες επιχειρήσεις οι Έλληνες επέδειξαν τακτική ικανότητα, καλή πλαισίωση ιδίως σε ό,τι αφορά γενικούς και ανώτερους αξιωματικούς, σιδηρά πειθαρχία, ηθικό πάντοτε εξαιρετικώς υψηλό, πνεύμα πρωτοβουλίας... Ο Ελληνικός στρατός υψίσταται πολλές δυσχέρειες από άποψη ανεφοδιασμού ιδίως εις τα υψηλά όρεινά σημεία. Κατά κανόνα οι στρατιώτες προτιμούν να εφοδιάζονται με πυρομαχικά παρά με τρόφιμα... Κατά τη διάρκεια των επιχειρήσεων, οι Ελληνικές διοικήσεις εξέλεξαν πάντοτε τις κατάλληλες ημερομηνίες και τις καλύτερες ζώνες για τις επιθέσεις τους και πραγματοποίησαν τους διαταχθέντες έλιγμούς. Ποτέ, ούτε μία φορά, οι διοικήσεις μας δεν επεχείρησαν ανάλογο έλιγμό αντιπερισπασμού, περιοριζόμενες στο να υποχωρούν συνεχώς... Δυστυχώς ο εχθρός αποδεκάτισε την πλειοψηφία των αξιωματικών των ταγμάτων και των λεγεώνων, οι οποίες έμειναν στα χέρια εφένδρων αξιωματικών στερουμένων ικανότητας».

Στις 9 Μαρτίου, νωρίς το πρωί, άρχισε η μεγάλη εαρινή επίθεση των Ιταλών, η οποία κατέληξε πάλι σε αποτυχία, ενώ παρακολουθούσε τη μάχη ο ίδιος ο Μουσολίνι. Θριάμβευσε πάλι η «έφ' όπλου λόγχη», η ιαχή «Αέρασα» και η τακτική σύννεση των αξιωματικών.

Τό βράδυ της 20ης Μαρτίου ο **Μουσολίνι** κάλεσε τον στρατηγό Πρίκολο και του είπε:

«Σας εκάλεσα εδώ, επειδή αποφάσισα να επιστρέψω αύριο στη Ρώμη. Μου έρχεται έμετός μέσα σ' αυτή την ατμόσφαιρα. Δεν προελάσαμε ούτε ένα βήμα. Μέ εξαπάτησαν μέχρι σήμερα. Περιφρονώ βαθύτατα όλους αυτούς τους ανθρώπους».

Και... είχε έρθει η σειρά της Γερμανίας. ●

